

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 30 listopada 2016 roku sygn.akt II K 65/16 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wymierzył skazanemu D. O. (1) karę łączną 16 lat pozbawienia wolności (k.300-309 akt).

Apelację od w/w wyroku wniosła obrońca skazanego. Obrońca zaskarżyła orzeczenie w zakresie rozstrzygnięcia co do wymierzonej kary, zarzucił jej rażącą niewspółmierność. Wobec podniesionego zarzutu wniosła o uchylenie wyroku w całości ,względnie o zmianę wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej w wymiarze w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, tj. z zastosowaniem zasady częściowej absorpcji (k.344-348 akt)

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że skarżący nie zakwestionowała rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego co do przepisów, które w niniejszej sprawie przyjęte zostały za podstawę orzeczenia o karze łącznej. Jednocześnie Sąd II instancji w pełni podziela przedstawione w uzasadnieniu do wyroku rozważania w przedmiotowym zakresie. Dopuszczalność, a następnie zasadność i celowość, z uwagi na treść art. 4 § 1 k.k., stosowania przepisów w brzemieniu znowelizowanym, tj. nadanym im ostatecznie ustawą z 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396), nie budziła w niniejszej sprawie wątpliwości. Stosownie do treści art. 85 § 2 k.k., obecnie podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. były to kary wskazane przez Sąd I instancji, tj. wymienione w pkt 1.lit a-h kary pozbawienia wolności oraz w pkt.2. lit.a i b., co do kary grzywny. Brak było przesłanek do rozwiązywania węzłów kar łącznych wskazanych w pkt a oraz d. Przypomnieć trzeba, że granice postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego wyznaczają prawomocnie przypisane sprawcy przestępstwa i orzeczone za nie kary. Poza kognicją sądu wydającego wyrok łączny pozostaje jakakolwiek ingerencja w wymierzone już kary jednostkowe, zarówno co do ich wysokości, jak też czynów stanowiących podstawę ich orzeczenia. W konsekwencji powyższego przyjąć należało, że Sąd I instancji prawidłowo określił kary jednostkowe, podlegające łączeniu w ramach zapadłego wyroku łącznego, a w zakresie w jakim brak było podstaw do wydania wyroku łącznego, postępowanie umorzył.

Na uwzględnienie nie zasługiwały zarzuty dotyczące rażącej niewspółmierności (surowości) orzeczonej przez Sąd Okręgowy kary łącznej, podniesione przez apelującego obrońcę skazanego. Biorąc pod uwagę wymiar poszczególnych kar podlegających łączeniu oraz treść art. 86 § 1 k.k., Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że możliwą do orzeczenia względem skazanego karą pozbawienia wolności była kara w granicach od 8 lat do 20 lat (suma poszczególnych kar jednostkowych wynosiła 20 lat i 1 miesiąc). Ostatecznie D. O. (2) wymierzono karę 16 lat pozbawienia wolności.

Przypomnieć trzeba, że za karę rażąco surową postrzega się tylko taką, która w świetle zasad obowiązujących przy jej wymiarze, została ukształtowana w sposób z nimi sprzeczny, powodując, że odbierana jest jako niesprawiedliwa. Tymczasem w niniejszej sprawie, uwzględniając dostrzegalną odmienność rodzajową przestępstw, odstęp czasowy dzielący poszczególne czyny oraz kategorię rodzajową popełnionych przestępstw, nie sposób stwierdzić, że zachodzą w niniejszej sprawie jakiegokolwiek podstawy, aby karę łączną kształtować według zasady zbliżonej do absorpcji, jak domaga się tego skarżący, wymierzając ją w dolnej przewidzianej ustawą granicy. W orzecznictwie wyraźnie wskazuje się, że popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstępowania od ww. zasady łączenia kar. W takiej bowiem sytuacji dochodziłoby do swoistego premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, skutkując swego rodzaju bezkarnością za część zachowań przestępczych. Za posłużeniem się zasadą absorpcji, co do zasady, może przemawiać okoliczność, że poszczególne przestępstwa wykazują bliską więź podmiotową i przedmiotową albo orzeczone za niektóre z nich kary są na tyle minimalne, że w ogólnym rozrachunku nie rzutowałyby na karę łączną, albo też istnieją inne szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego. W przedmiotowej sprawie żadne z przywołanych powyżej przesłanek nie wystąpiły. Wymierzeniu kary w jej dolnej granicy zagrożenia sprzeciwiał się ponadto wysoki stopień zawinienia skazanego, o czym świadczy chociażby już

faktu popełnienia przez niego przestępstw w okolicznościach wskazanych w art. 64 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny zwraca również uwagę, iż w toku postępowania odwoławczego, uwzględniając wniosek skazanego oraz treść uzasadnienia apelacji w pkt.3. zwrócono się o aktualną opinię o skazanym do Zakładu Karnego w K., gdzie skazany odbywa karę. Opinia ta jest w swojej treści jednoznacznie negatywna. Skazany nie był do tej pory nagradzany regulaminowo, a aż 8 razy wystąpiła konieczność zwrócenia się o wymierzenie kary dyscyplinarnej. Postawę skazanego najlepiej opisuje fakt manifestowania niezadowolenia z wymierzenia mu kary dyscyplinarnej za niewłaściwą postawę wobec funkcjonariuszy Służby Więziennej, w konfrontacji z treścią jego korespondencji do znajomego w której pisze, cyt. "właśnie wylądowałem na 14 dni na izolatkach. W środę pocisnąłem z gadem i dostałem 14 dni". Fakt, iż ostatnio skazany poprawił swoje relacje z żoną opinii tej nie zmienia. Stąd też, orzeczoną względem skazanego karę łączną pozbawienia wolności Sąd Odwoławczy uznał za sprawiedliwą oraz w pełni adekwatną do ilości i charakteru przestępstw objętych wyrokiem łącznym, jednocześnie stwierdzając brak przesłanek do ingerencji w jej wymiar. Z uwagi na treść apelacji Sąd Odwoławczy uznał, iż dotyczy ona wyłącznie części, w której orzeczono karę łączną pozbawienia wolności, mimo, iż w petitum apelacji, apelujący deklaruje zaskarżenie wyroku w całości, a więc również w części dot. wymierzenia kary łącznej grzywny. W tym zakresie Sąd Apelacyjny zauważa, co zdaje się umknęło apelującej, iż kara ta została wymierzona uwzględniając zasadę pełnej absorpcji stąd trudno się ustosunkować do nie skonkretyzowania w apelacji jakiegokolwiek zarzutu, a także wspomnianą karę wymierzona w najniższym wymiarze z możliwych..

Na poczet orzeczonej kary Sąd Okręgowy zasadnie zaliczył, zgodnie z treścią art. 577 k.p.k., okresy faktycznego pozbawienia wolności wskazane w pkt 3. zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2016 r., poz. 1999) w zw. z § 4 ust. 1 w zw. z § 17 ust. 5 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714), Sąd II instancji zasądził na rzecz adw. A. T. 120 zł tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, podwyższając ją o stawkę należnego do zapłaty podatku od towarów i usług – łącznie 147,60 złotych.

Stosownie do art. 636 § 1 zd. 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., a także art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), mając na uwadze sytuację osobistą i majątkową skazanego odbywającego karę pozbawienia wolności, Sąd Odwoławczy zwolnił go od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania apelacyjnego oraz odstąpił od wymierzenia mu opłaty za II instancję.

Maciej Świergosz Krzysztof Lewandowski Mariusz Tomaszewski